

Svar:

Som det fremgår af pkt. 2.3.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, svarer den forelåede lovgivningsteknik til den, der kendes fra f.eks. lov om euforiserende stoffer, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 391 af 21. juli 1969, som ændret senest ved lov nr. 1054 af 11. december 1996. Efter lovens § 1, stk. 1, er indenrigsministeren og boligministeren (nu sundhedsministeren) be- myndiget til at bestemme, hvilke euforiserende stoffer der ikke må forefindes her i landet,

I tilknytning hertil findes bestemmelsen i straffelovens § 191 om grov narkotikakriminali- tet, hvorefter grove overtrædelser af lov om euforiserende stoffer kan straffes med fængsel i indtil 6 år (i særligt grove tilfælde fængsel indtil 10 år).

I straffeloven kendes således allerede en lov- givningsteknik, hvorefter dele af en forbrydelses gerningsindhold udfyldes (fastlægges) ved be- kendtgørelse.

Spørgsmål 4:

Mener ministeren, at forslaget lever op til be- tingelserne for, at en straffelov skal være klar og forudsigelig?

Svar:

Ja.

Der er endda tale om en forbedring på dette punkt i forhold til den gældende bestemmelse i straffelovens § 252, stk. 2. Med forslaget kom- mer det således til at fremgå entydigt af en be- kendtgørelse udstedt i medfør af straffelovens § 252, stk. 3, hvilke sygdomme der er omfattet af stk. 2.

Spørgsmål 5:

Kan der nævnes andre steder i straffeloven, hvori gerningsindholdet ikke er beskrevet i selve bestemmelsen, men kræver studier af bekendt- gørelser uden for straffeloven?

Svar:

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 3.

Spørgsmål 6:

Hvorfor har ministeren ikke fremsat forslaget langt tidligere, når man allerede i 1995 vidste, at hiv/aids-behandlingen var forbedret?

Svar:

Som det fremgår af pkt. 2.2.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, blev den såkaldte kombinationsbehandling indført i 1995-96, men i sagens natur kendte man ikke på daværende tidspunkt virkningen af behandlingen på længe- re sigt. Først medio 1998 rejste der sig i pressen en debat om, hvorvidt levetidsprognosen for hiv- smittede som følge af kombinationsbehandlin- gen måtte have ændret sig, således at forudsæt- ningen i forarbejderne om, at personer, der smit- tes med sygdommen, i almindelighed afgår ved døden inden for maksimalt 10-15 år, muligt ikke længere var opfyldt.

Justitsministeriet har herefter i september 1998 og november 1999 indhentet udtalelser fra Sundhedsstyrelsen om levetidsprognosen for hiv-smittede.

Imidlertid forelå der først med Sundhedssty- relsens udtalelse den 25. januar 2001 et tilstræk- keligt grundlag for et lovgivningsinitiativ, jf. pkt. 2.2.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det bemærkes i den forbindelse, at den gæl- dende bestemmelse i straffelovens § 252, stk. 2, er anvendt i to fældende domme i 2000, jf. pkt. 2.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Spørgsmål 7:

Ministeren bedes redegøre for forløbet i sagen fra Frederikshavn.

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

»I den sag, der omtales i spørgsmålet, har Po- litimesteren i Frederikshavn sigtet en mandlig dansk statsborger, M, som i 1986 blev konstateret HIV-smittet, for overtrædelse af straffelo- vens § 252, stk. 2, i forhold til fire kvinder, hvor- af to er danske statsborgere, en er svensk stats- borger og en norsk statsborger.

Forholdene er begået i perioden fra slutningen af 1993 til august 2000 og vedrører i forhold til hver af kvinderne efter kvindernes forklaringer flere tilfælde af ubeskyttede samlejer, hvor de pågældende ikke har været bekendt med, at M var HIV-positiv.

Af de fire kvinder er to smittet med HIV.